

Iz naše vasice.

(Piše Janko Barlà.)

X.

Ge me ne moti spomin, povedal sem vam vže, da je naslonjena naša vasica na prijazen hólmeec, s katerega se ponosno ozira doli po malej ravnini, sredi katere se lesketá vijugasta Kolpa, meječ nas od sosednje Hrvatske. O jej, lepó je v našej vasici, lepó, vender tako lepó ni bilo nikdar, kakor tedáj, ko se je vračala k nam gorka vzpomlad.

Poprej nego-li drugod je odgnalo zlato solnčeece belega sneženega strijca, poprej nego-li drugod so zatrobile v našej vasici rumene trobentice, zazvonili beli zvončki in pomolile svoje glavice pisane katarinčice. Zopet se je oblekla vas v belo odejo a to ni bila mrzla snežena obleka, katera zamori vse življenje, nè, to je bilo belo in rdečkasto cvetje sadnega drevja, izmej katerega so gledale bele stene hišice ali pa z mahom obrasene slamnate strehe. Drobni, nežni cvetovi, kakeršnih bi ne mogli napraviti niti angeljci božji, s katerimi so se posule jablane, črešnje, breskve, češplje in hruške, razprostirale so po vasi ugodno vonjavo in svežost; če si bil pod njimi, stresla so ti drevesa k pozdravu z vejicami in te posula z belimi zvezdicami — in kakor zamaknjen si poslušal óno tiho godbo, katera je odmevala gori mej njimi. Dà, dà, nikar se ne čudite, bilo je veselo na ónih vejicah. Zbrala se je ondú lepa družbica godecev. Kdo bi preštel hitre čebelice, katere so godle jedna na citre, druga nã gosli in letale od cveta do cveta, kakor da bi morale vsakemu pokazati svojo umetelnost. Brkastí čmrllj je privlekel sè seboj mogočni „bajs“ in zložno prilagal veselim čebelicam. Hm, in drugi godci? Saj vseh niti po imenu ne poznam, le toliko vem, da jim ni bila godba na sramoto. Ta je godel bolj tenko, drugi bolj debelo, a tretji je mahal s krili kakor bi tolkel po turškem bobnu. Nù — in óni rumeni metuljček, kateri je le skrivnostno šepetal in pobožal s svojimi tipalnicami vsak cvetek, kaj — da njega pozabim? To je bilo drugačno življenje, kakor pa pò zimi, ko je bilo vse mrtvo, vse ledeno.

Za cvetjem so se prikazali listki in v dveh, treh dneh je bilo vse zeleno. Na ledini je zginila óna suha trava, pokazala se je druga zelena, bil je zelen hólme nad vasjó, zelen je bil gozd, ozelenele so bližnje goré. Kdo bi se ne veselil tej izpremembi? In veselilo sè je je vse, kar koli živi!

Ljudje so veselo hiteli na polje in v vinograde, pastirji so gonili živino na polje, a mi otroci smo skakali po vasi in po vrtéh, nabiraje cvetic in prepevaje svoje otročje pésence. Vrabcí so glasno čivkaje nosili slamo, perje in drobne vejice v svoja gnezda, okrog zvonika so krožile postólke in ni dolgo trajalo, da je zagostolél slavček v grmu svojo milo pesenco. Nù, in ko se je oglasil slavec, tedáj je bil tù tudi majnik, lepi cvetoči majnik. —

Ves majnik se mi je zdel kakor praznik. Na vse zgodaj so se oglasili zvonovi in nas vabili v vaškó cerkvico. Drugače nismo bili mi otroci mej ónimi, katere seganja petelinovo petje iz gorke posteljice in radi smo malo pospančkali, ali tedáj je bilo vse drugače. Kar nadležni smo bili našej dobrej materi in tiščali v njo, da nas čim preje opravi, umije in počeeše. A ko smo bili urejeni, odhiteli

smo v cerkvice tjà pred Marijin oltarček. Vže prejšnjega dne smo nabrali v gozdu dišečih šmarjnic, utrgali v grmovji beli zimoles, pridružili jima plavih potočnic in tako naredili darček našej dobri nebeškej materi. To smo se naučili od svoje dobre babice, Bog jej daj večni mir in pokoj, dobra ženica je bila, katera nam je po večkrat pripovedovala, kako ljubo je Mariji in njenemu svetemu detetu Jezusku, če vidi, da jej prinašajo otroci dišečih cvetic. In, da-si je bil na ónem malem postranskem oltarčku, v katerem je bila stara podoba naše nebeške kraljice cvet pri cvetu, vender se je našlo mesto tudi za naše šopke. Položili smo jih nekako resno tjákaj, a ko smo pozneje pogledali na óno staro podobo, zazdelo se nam je, da so očesca ljubega Jezuska kar v nas obrnjena in se mu ziblje okoli usten sladák posméh, češ, dobro ste storili, ljubim vas, ker ste dobri in nedolžni, le še dalje ostanite taki. Hm, in kdo bi mogel reči, da ni Jezusčku všeč, če otroci časté njegovo sveto Mater?

Zabučale so orglje in oglasila se je pobožna Marijina pesen. Morda vže, da je bilo vsakemu ugodno v srci, ker ga ni bilo, kateri bi ne bil odprl svojih ust Mariji v slavo. Pelo je vse mlado in staro, moško in žensko in vseh glasovi so se strinjali v veličasten slavospév.

„Oj Marija naša mati
Bila si in boš nam ti“ — — —

pelj smo in vsak je čutil, da je ni boljše in skrbnejše matere od Kraljice meseca majnika.

Tako je bilo prvi dan, tako drugi, in prej nego smo si mislili in želeli, prispel je zadnji dan meseca majnika. Zeló težko smo se poslovili od njega in mu naročali pri slovesu, da škoraj zopet pride. In prišel je, evo ga zopet pri nas! Prijatelji moji, saj nam je obilo cvetja prinesla cvetoča vzpomlád, berimo ga, nesimo ga tjà na Marijni oltarček. Nù, ne samo šopke in cvetje, tudi svoja srčeca ponesimo, njih bode še bolj vesela Kraljica majnikova. Naša srčeca jej darujmo, pa kaj bi jej darovali, saj so vže davno njena. Ali morda nè?

Naš strijček.

Istanoval je na jednej strani ceste, mi na drugej. Res mu je vže bilo lice nagubano, res je imel dolgo sivo brado in velike brke, a vender se ga nismo bali mi otroci. Kadar ni bilo njega pri nas, bili smo pa mi pri njem. Ej, saj nas je pa tudi ljubil naš strijček! To je bilo skakanja, kadar smo smeli ž njim na izprehod, a to je bilo vsaki dan, če je bilo le ugodno vreme. Jeden mu je prinesel debelo okovano palico, drugi malo čuden, starodaven plašč, tretji široki klobuk in hajdi v naravo božjo. In ko smo bili na prostem, bil je, kakor da bi bil postal tudi on nam jednak. Lovili smo se ondù in igrali na travniku, a ko je bilo tega vže dosti, vrnili smo se zopet počasi domóv, ker je bil vže star mož naš dobri strijček.